

запрети да влизатъ въ мѣнастиря, защото танзимата и канунитѣ предписватъ да се уважаватъ вѣрата и обичаитѣ на народитѣ подвластни на Високата Порта. Той се възгордѣ отъ това че е успѣлъ да прѣвъспита себе си до такава стѣпенъ, а Англичанина го награди за това съ усмивка и съ кимване на главата.

Така се свърши бѣлгарското възстание. Освѣнъ вѣйводата Филиппа, който се върна отвѣдъ Дунавъ въ Влашко, и двамата други вѣйводи, които не минуваха прѣвъ Дунавъ, всичкитѣ останали възстанници или се люлѣяха на бѣсилкитѣ, или загинаха въ боя отъ куршума или саблята. Въ распорѣжданieto на коматета и на невидимото правителство останяха само трима вѣйводи.

Побратимката, дѣвицата Мария, се засели въ мѣнастиря съ калугеркитѣ. Тя не въздиша и не плаче; тя събира коститѣ на убититѣ, изгаря ги, отива по горитѣ и кръстопѣтищата, и разсѣва пепельта по всички страни на Бѣлгарската земя, за да я разнесе вѣтъра, за да я вдхне съ балканскитѣ вѣтъръ бѣлгарското дѣте и да израстне сѣщинскитѣ бѣлгарскитѣ юнакъ. За това тя се моли и проси Бога, а вѣтъра, както и прѣди, бучи въ бороветѣ на балканската Шишка, и гарвана, славянската птица, както прѣди хвърча и грачи надъ Шишка. Всичко си трѣгна по отдавнашнитѣ вѣрвежъ.

Бѣлгарското дѣло.

Бурята голѣма, а дѣжда малкъ. Облацитѣ на комитетитѣ и гѣрмотевицата на невидимото правителство трѣснаха съ дѣждъ въ балканската Шишка и съ рѣдки капки, съ които повсемѣстно напръскаха Бѣлгарската земя бѣсилкитѣ.

Бѣлгаритѣ се молятъ, отдаватъ на Господа своитѣ духовенъ дългъ и изпълняватъ своитѣ обязанности предъ своитѣ земенъ владика, своитѣ царь, султана — плащатъ данѣцитѣ, вписатъ десятъка и отслужватъ вѣрноподаданическата служба. Така е заповѣдалъ Господъ Исусъ